

Жабаровъ. Кой знае... Но менъ не ми се харесва цѣлата тая работа.

Платнаровъ. Защо?

(Всички отправятъ погледъ о Жабаровъ)

Жабаровъ. Това е единъ видъ нихилизъмъ, г-нъ Платнаровъ.

Платнаровъ. Че защо?

Жабаровъ. (Възбуденъ) Както щете... Това, което мислите да предприемете противъ Запряновъ, може да е въ интересъ на партията, но:;

Платнаровъ. (Нетърпеливо) Какво но?

Жабаровъ. Но за общото ни политическо развитие; за правилния развой на страната ни — то е гибелно!

Платнаровъ. Интересно!

Жабаровъ. (Ходя неспокойно) Кжде отиваме, г-нъ Платнаровъ? Не съчемъ ли клоня, на който седимъ?

Платнаровъ. Жабаровъ, днесъ ти си нѣщо . . .

Жабаровъ. (Пресичи го) Та представете си: днесъ ще унищожимъ Запрянова; утре Сребърникова; други ще се нахвърлятъ върху Платнарова. Така ще се отречемъ единъ отъ другъ; ще се изядемъ като риби... Тогава?

Платнаровъ. (Иронично) Е, приятелю, ти много задълбочи. . .

Жабаровъ. Да, да задълбочавамъ. . . защото случая съ Запряновъ ме наведе на една стара моя мисль, която повдигнахъ въ печата, а никой не се спрѣ на нея.

Платнаровъ. Защото толкова е струвала тая твоя мисль.

Жабаровъ. Не е така. Защото спом-